



# BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.  
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F  
Szerkesztőség és kiadóhivatal:  
Budapest, VI. Felsőerdősor 5. III. emelet.

## Megpróbáltatások.

Érdekes megfigyelni, hogy mennyire ir-  
tózunk mi emberek a bajtól, nehézségektől. A  
gyengébbek állandóan azzal foglalkoznak,  
hogy óvintézkedéseket tesznek a netán beálló  
bajok ellen. A veszedelmesebbek azzal töltik  
idejüket, hogy a bajokat nem csak maguktól  
távol kívánják tartni, hanem azokat egyenesen  
olyan emberekre akarják háritani, akiket ki  
nem állhatnak. Sajnos ezen viselkedés egészen  
keresztyénietlen és mégis oly sok bajuk van  
éppen a keresztyéneknek az ilyen egyénekkal.

Ugy látszik olykor mintha még a keresz-  
tyének sem tudnák azt, hogy ezen a világon  
mindennek meg van az értelme és értéke is. A  
mi Istennünk olyan nagy, hogy figyelmét  
semmi sem kerüli el és így minden ugyneve-  
zett bajt és megpróbáltatást is számon tart. De  
nem csak ezt teszi, de mindent jóra is fordít.  
A rosszat is felhasználja terveinek megvalósi-  
tása érdekében. Így igaz az, amit Pál apostol  
mond, hogy akik Istent szeretik, minden ja-  
vukra van. Tehát a hangsúly azon van, hogy  
minden. Barát és ellenség jó és rosszakarata.  
Sok keresztyén embernek egyik gyengesége  
az is, hogy nem sokat gondolkozik. Nem te-  
kint végig az eseményeken. Mintegy csak azt  
veszi figyelembe, ami éppen vele vagy körü-  
lötté történik. Nem veszi figyelembe, hogy mi  
okozta azt, ami történik, sem arra nem gondol,  
hogy holnap is lesz még egy nap. Azt, amit  
ma nem értek meg, majd megmagyarázza a  
holnap. Mi tehát a fontos? Az hogy tudjam,  
hogy semmi sem történik ezen a földön Isten  
tudta nélkül. Minden bajom, kísértésem, félre-  
ismertetésem ismeretes a jó Atya előtt. És  
Isten nem engedi, hogy elveszél a megpróbál-  
tatásban, hanem hogy megerősödve kerüljél  
ki abból.

A dolog lényege tehát az, hogy legyen hi-  
bünk és bizalmunk Istenben mindennap. A  
bajban és a megpróbáltatásban is. Ha Isten  
megengedi, hogy az emberek igazságtalanok  
legyenek irántunk, akkor Ő ad nekünk annyi  
erőt, amennyi szükséges ennek elviseléséhez.

Általában igaz az, hogy akire Isten bizni akar  
valamit, azt Ő előbb megpróbálja. Aki nem  
tud tűrni vagy szenvedni nem akar, azt Ő nem  
használhatja. Jézus a szenvedések útján lett  
nagyja. Ha neki nem lett volna bizodalma az  
Atyában és a megaláztatást nem akarta volna  
elszenvedni, soha sem lehetett volna a világ  
Üdvözítőjévé. Tehát nem csak hogy nem kel-  
lene idegeseknek lenni, ha jó a megpróbálta-  
tás, hanem fel kellene figyelniük rá, hogy  
általuk mire akar felkészíteni Isten minket.  
Hogyan akarsz hasonlóvá lenni Jézushoz, ha  
az emberek még soha nem gyaláztak, soha  
nem hazudtak ellened semmit és te ezeket nem  
tudtad elviselni? Annyi megpróbáltatáson,  
mint Jézus, soha senki nem ment és nem is  
fog keresztül menni. Ezért oly nagy dicsőség-  
ben sem lehet senkinek része, mint a milyen  
dicsőség jut osztályrészül Jézusnak.

Ha ez így van, akkor ne félj. Isten hű, aki  
nem engedi, hogy erődön felül szenvedjél meg-  
próbáltatást. De ne is idegeskedjél, ha szived  
néha elszorul az események szemléletében. Egy  
hajad szála le nem esik fejedről Isten tudta  
nélkül. Még kevésbé háborgathat vagy szé-  
gyenithet meg valaki anélkül, hogy ez javadra  
ne váljon. Mindennek megvan a maga ideje.  
Ezért várj türelmesen a megpróbáltatás idején  
is. Eljön a megdicsőülés ideje számodra is.

T.

## A gyülekezet háztartása.

Amikor valaki házat épít magának előre  
tudja, hogy azt azután tartani, fenntartani is  
kell majd. Jönnek a szelek, megbolygatják a  
tetőt. Jön az eső, a fagy és kikezdi valahol a  
falat. Így akinek háza van, gondja is van  
arra.

Amikor a fiatal ember egy napon meglátja  
élete párját, arra gondol, hogy házat alapít,  
házasodik. Nem gondol csak a menyegzőre,

hanem főképpen arra, hogy ezen házasságot fenn is tartsa. Gondol a háztartása. Az a gond, amely a leendő háztartás érdekében előáll, nem emészti, hanem önértékét növeli. Nem szeretné, ha e gondot más valaki akarná vállalni. Ő a férfi, ő gondoskodik feleségéről és örömmel gondol arra az időre, amikor családja lesz és ezekről is csak ő akar gondoskodni.

Igy van a gyülekezeti életben is szó háztartásról. Gyülekezetet nem csak alapítani, de azt tartani, fenntartani is kell. Az evangéliumi munkásnak tudnia kell, hogy hogyan indulhat el. De ha egy kis csapat keletkezett, azt a jó munkás meg is szervezi, fel is világosítja, ki oktatja. Ha ez nem történne meg, úgy egy ilyen kis gyülekezet még ha száma növekedne is, mindig kiskoru gyülekezet maradna. A kiskorúakról a szülők vagy a gyámok gondoskodnak. De az apostol azt mondja, hogy férfiakká és erősekké legyünk. Az igazán helyesen alapított és jól nevelt gyülekezetek mind maguk tartják fenn magukat. A kiskorúság alig tart néhány évig és máris arra gondolnak, hogy tartozásuk van másokkal szemben is. Az Úr minket sáfárokká nevel. Tehát nemesak nem akarja, hogy örökké kiskorúak maradjunk, hanem azt, hogy férfivá növekedve az ő ügyét mi tovább fejlesszük. Olyan családdá alakuljunk, amelyre gyermeket bízhat. A herrnhuti testvéreknél az a szokás vált magától értetődő törvénné, hogy minden hatvan fag egy misszionáriust tart fenn valahol messze-messze. Tehát nemesak imával, de anyagiakkal is támogatják. Felelősséget vállalnak a kiküldetésért és felelősséget vállalnak az eltarthatásért. Lehet-e komolyan venni egy gyülekezetet, amelyet tíz, husz évig támogatni kell, mert saját prédikátorát sem tudja fenntartani? Azt megértik az ilyenek, hogy tizenöt-husz család él együtt és mindegyik, ha szegényesen is, külföldön megtud élni. Egyik-másiknak van kis háza is. Azt karban is tartja. De hogy ők valamennyien együtt a prédikátorról gondoskodjanak, vagy a gyülekezet házáat karban tartásuk azt tulságosan nagy kívánságnak tartják. És szinte esodálatos elgondolni is, hogy az ilyenek nem kérdezik soha, hogy honnan jön a pénz azért a szolgálatért, amelyet ők vesznek igénybe. Ezt nyilvánvalóan csak kiskorúak teszik. Ezek nem törődnek azzal, hogy a szülő menyeyt küzd, mennyit dolgozik, sokszor éjjelt nappallá tesz, csak hogy gyermekeit és házáat fenntartani tudja. A gyermek ezzel nem törődik. De ha felnő, ha férfivá lesz, többé nem fogadja el a szülőtől e fáradságot, hanem maga megy dolgozni és maga magát tartja fenn.

Ezt kell tehát tennünk: Vizsgáljuk meg magunkat, gyermekek vagyunk-e vagy férfiak? És azután kezdjünk el érdeklődni a gyülekezet háztartása iránt. Ha valaki nem tud vagy nem elég erős, hogy bizonyos munkát elvállaljon vagy terhet viseljen, úgy társat keres, aki legalább egy ideig segíti a terhet vi-

selni. Így alakítjuk mi munkaterületeinket a „kerületeket“, két vagy több kisebb gyülekezetel. Ezek együtt viselik a gondokat, közös a háztartásuk. De ha igazán átlátják a helyzetüket nem kívánják a végtelenségig ezen állapotot fenntartani, hanem megerősödve lassan önálló gyülekezetekké fejlődnek. Semmiesetre sem maradhatnak együtt tulsoká gyámság alatt, hanem azért vannak többen együtt, hogy a közös háztartást maguk tartsák fenn. Pál apostol magától értetődőnek tartotta, hogy a gyülekezet vagy több gyülekezet együtt gondoskodik a prédikátorról is és a gyülekezet házáról is. Egyszer így ír Korinthusba: „Ki katonáskodik valaha a maga zsoldján? Ki ültet szőlőt, hogy ne ennék annak gyümölcséből? Vagy ki legeltet nyáját, hogy ne ennék a nyájtejéből? Aki szánt, reménységgel szántson és aki nyomtat, abban a reményben nyomtasson, hogy részes is lesz.“

Szomorú, ha valahol egy gyülekezet gyengeségére és szegénységére hivatkozva tiz esztendő múlva is éppen csak annyit gondol a gyülekezet háztartására, mint kezdetben. Fejlődés, ha ezen a téren nincs, aggódni kell a gyülekezet egészsége miatt. Ha beteg van a háznál, orvost hívunk. Ha a gyülekezet beteg, úgy hozzá is kell „orvost“ hívni, hogy meggyógyuljon. De a betegséget nem szoktuk sehol soká tünni. Itt az ideje, hogy megvizsgáljuk önmagunkat nem vagyunk-e betegek vagy talán már nyomorékok is? Ha magunkon nem tudunk segíteni, hívjunk „orvost“, csak kérünk az Úr nevében, ne akarjatok újabb tíz évig gyermekek, kiskorúak maradni! Másfelé is vannak még az Úrnak gyermekei, akikhez el kell mennünk, hogy őket az Úr szőlőjébe vezessük. Munkálkodjunk addig, amig nappal van, mert eljő az est és akkor már senki sem munkálkodhatik.

T.

## A tiszta sziv.

(John Macneil evangelista nyomán. Sch. I.)

„Boldogok, akiknek szivük tiszta: mert ők az Istent meglájják“  
Máté 5. 8.

Ki ne vágyódna egy tiszta sziv után, valamint az után, hogy Istent magát megláthassa. Hála az Úrnak, hogy a Krisztus Jézus váltság halála által ez lehetséges is. De mit is jelent az tiszta szivet birni? Mit jelent megváltva lenni minden büntől? Nem jelent mást mint „megszabadulva lenni büneinktől“ (Máté 1. 21.) Azt jelenti mit János mond: „Senki sem eselekszik bünt, ki Istentől született és eselekedhetik bünt, mivelhogy Istentől született“. Azt jelenti: „gyakorolni magát, hogy botránkozás nélküli lelkiismerete legyen Isten és az emberek előtt (Csel. 24. 16.) és azt mondani tudni: „semmit sem tudok magamra“.

(I. Kor. 4. 4.) Ez annyit jelent, megváltva lenni minden felismert és tudatos büntől. Tehát minden, mi általunk felismert büntől, nem az Isten által ismert büntől. Így mondhatjuk Jánossal: „Mi megtartjuk az ő parancsolatait és azt cselekedjük mik neki kedvessek.“ (I. Ján. 3, 22.) Ez minden Jézus által vagyon és nem a mi erőlködésünk által, küzdelmünk vagy harcunk által. Így nem azt kérdezzük: Mit tudok én, hanem mit tud az Ur. „Vajjon volna-e neki valami is lehetetlen“. (I. Mozes 18, 14.) „Ő a büntől megőrizhet“. (Jud. 24.) „Ő mindenképen üdvözíthet, megszabadíthat (Zid. 7, 25.) Ő egy tökéletes Megváltó, ki nem csak a büntől szabadíthat meg, hanem annak hatalmától is, sőt minden szennyől és salaktól.

De ha minden be és felismert büntől meg is szabadultunk, úgy annyira, hogy azt mondhatjuk, nem vagyok bűnbe, nincs bűn bennem. Úgy mégis az inspirált szent ígének talaján akarunk maradni, amelyik azt mondja: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk“, I Ján. 1, 8. Hány és mennyi bűn lehet még bennünk, amelyekről mi még nem tudunk, amelyeket csak az lát kinek szemei olyanok mint a tüzláng. (Jel. 2, 18.) Ő előtte minden nyilván van. Ezért kell kérnünk, hogy a Lélek fedje fel a titkos bűneinket, hogy azokat az Ur Jézus vére alá vigyük amely a hívőknek adatott: „I Ján. 1, 7. b. Lehet, hogy a lelkiismeretünk nem vett még tudomást bizonyos bűneinkről, lelkiilányhaságunkról, elbizakodtságunkról és lelkigőgünkéről. Ez az állapot, ha benne maradunk előbb utóbb bukásra vezet.

Fájdalom látni, hogy éppen ebben a pontban olyan sokan eltévednek. Hogy megszabadultak és megtisztultak bűneiktől, beképzelt maguknak, hogy nekik már nincsenek bűneik. Milyen felületes is az ilyen embereknél a bűnnek a fogalma és az ő lelkigőgjükben tényleg elővették az ollót és kivágták mint egykoron az ektalan Juda királya egy egész kérest az imádságból, amelyre az Ur az ő tanítványait tanította, hogy: „bocsásd meg a mi vétkeinket a miképen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek“. Ezzel azt akarják mondani: „nekünk nincsenek bűneink a melyeket meg kellene vallanunk, ezért nem is kell azokat nekünk megbocsátani“.

A legszentebb emberek pedig mindig azok voltak, a kik a háromszoros szent Isten előtt meghajoltak, mivel nagyon jól tudták azt, hogy vannak nekik még titkos bűneik, (mert az igazság bennük volt I. Ján. 1, 8. (hogy így Isten elé kell hogy hozzák áldozatukat „egy töredelmes és bűnbánó szívet“). S ezt az Isten nem veti meg. 51, zsolttár 19. vers.

Mennél közelebb jutunk ahhoz, kinek haja fehér, mint a gypaju és mint a hó (Jel. 1, 14.) annál inkább rájövünk arra, hogy milyen fekete az, mit mi még fehérnek mondunk. Mint

János, ki leesett mint egy holt (Jel. 1, 17.) mikor Jézust meglátta. Így járt Dániel is és így járna ma is még minden hívő ha az Ur Jézus megmutatná magát nekik a teljes dicsőségében. Egy komoly hívő ember ezért azt mondta: Mi a bűn? Mi a bünt még bírni? Az Isten dicsőségtől való távollét az a bűn. Illetve szó szerint annyit jelent: „megrövidülten állani Isten dicsőségétől“. Ki az, ki azt merné mondani: „én nem szenvedek hiányt az Ur dicsőségétől, már olyan vagyok mint az Ur maga.“ Ha ezt mondanánk úgy magunkat csalnánk meg és az igazság nem volna meg bennünk.

Továbbá jöjjünk tisztába két szó között az Újtestamentumban, az egyik „fedhetetlen“, a másik „hibanélküli“ (I., I. Thess 5, 23.-ban találjuk, a másikat Judás 24.-ben.)

Kicsoda fedhetetlen? A kiben nincsen feddeni való. Ezt egy példában lehet a legjobban megvilágítani: „Mikor már 3—4 hónapja távol voltam a családomtól az én kis 5 éves lánykám írt nekem egy hosszú levelet, természetesen telve hibákkal. Össze-vissza volt minden benne írva. A levél végén meg ez állt: „kedves papa mindezt én irtam a saját kezemmel és még a végén sok pusztit küldök“. Tulajdonképpen nem is irás volt ez és mégis olyan nagy érték volt ez a levél az én számomra. Nem a levél hibája szerint ítélt meg a levelet, hanem az indító okot néztem és ez dicső dolog volt, mert a kis leányom a legjobbat tette mit tudott. Mert valamit akart, mi nekem örömet szerez és ez sikerült is neki.

(Folyt. köv.)

## H I R E K.

*Ifjusági táborozás.* Az összifjuság öröme közöljük, hogy az idén is megtartjuk Szent István hetében szokásos ifjusági táborozásunkat Budakeszin. Már ki is béreltünk egy alkalmas villát erre a célra. Részletes tájékoztatást a következő számunkban hozunk. H.

*Milacski Ferenc és neje két éves György fiuk 4 napi betegség után Sztari Becsén hirtelen meghalt. Az Ur vigasztalja meg a k. szülöket.*

*Április 28 ánkisértük utolsó utjára kedves fiatal Hajdu Margit testvérünket. Rövid, de súlyos betegség után, novisadi szanatoriumunkban április hó 27-én adta át lelkét terem-tőjének, élete 27-ik évében. 13 évvel ezelőtt csatlakozott a methódista egyházhoz és azóta legnagyobb öröme abban tellett, ha Istenországában hasznoskodhatott. Ugy a gyülekezetben, mint az ifjusági egyesületben és a mi szerény kis magyar munkánkban mély ürt hagyott maga után. A kedves hátramaradottaknak őszinte részvét és Isten vigasztaló kegyelmét kívánjuk.*

*Május 16.-án váratlanul elszólította az Ur közölünk Bérdei Bözsike testvérünket. Ővele nagy veszteség érte szakályi munkánkat mert*

dacára gyenge szervezetének, sokat tevékenykedett gyülekezetünkben és fáradtságot nem ismerő szolgálója volt hű Mesterének. Temetése 18-án volt, amely alkalommal Schmidt János prédikátor testvérünk a nagy számu hallgatóság előtt Ján. 11/28. vers alapján intézett vigasztaló szavakat a gyászoló családhoz és gyülekezetéhez. Távozása fájdalommal tölti el szívünket, de megnyugszunk Urunk akaratában, mert az Ő akaratára a mi békességünk.

## SZERKESZTŐI ROVAT

*Utazásaim* alkalmával sok érdekeset, bátorítót és követni valót látok és hallok. Ezeket deírni és közölni nagyon is érdemes volna. De ehhez idő és piciny lapunkban elégséges hely nincs. Így csak mintegy távirati stílusban olyat említek meg ma, ami talán mindnyájunknak örömet fog szerezni. Látogatásaimat felhasználom a kötelező elüljárók konferenciájának (negyedévi konferencia) megtartására is. Itt kapunk jelentést a végzett munkáról, lelki és anyagi eredményekről. Lassan kisebb gyülekezeteink is hozzászoknak ahhoz, hogy saját vállalkra vegyék a gyülekezeti munka anyagi terheit is. Egyházrendünknek ez magától értetődő rendelkezése, hogy mindent mi magunk vállalunk. Mindenki a maga ereje és tehetsége szerint. Az erős nagyobb munkát végezhet, mint egy gyenge és egy felnőtt többet vállalhat, mint egy gyermek. Olyan nincs, aki semmit nem akarna dolgozni. Az ilyen nem hívő keresztyén. Hála a jó Atyának, hogy azok száma, akik ölbetett kézzel nézik, hogy mások hogyan fáradoznak, nagyon kicsire zsugorodott össze. Dolgozni, terhet vállalni nem olyan valami, ami miatt zúgolódni kell, hanem kiváltság az. A keresztyén önértetét sérti, ha rá semmit sem bízunk.

*Miskolcon* még a megszokottnál is élénkebb gyülekezetet találtam. Itt a testvérek elhatározták, hogy a termüket megnagyobbítják. Ami közben meg is történt. Az ének és zenekar igen előnyösen és hatásosan növeli az evangélium erejét. Néhány nőtestvérünk megható, szívhez szóló költemény előadásával hirdette az örökkévaló igazságot. Adja az Ur, hogy az a belátás, amely ezen értékes munkát eredményezte még gyarapodjék, mert Isten napjainkban a keresztyénektől is többet vár el, mint máskor.

*Kaposváron* jellegzetes a fiatalok kis gárdája. Mindig készek egy szép ének vagy zene-számmal támogatni az evangélium hirdetését. Ahol egy ilyen kis buzgó csapat áll a prédikátor mellett öröm munkálkodni és joggal tekintetünk a jövőbe reménységgel. Nagy örömkre szolgált, hogy a meglehetősen megviselt ingatlant milyen szép rendben tartják a testvérek. Ezt igen fontosnak is tartjuk. Fáj-

dalmas az, ha itt vagy amott érzéketlenséget kell tapasztalnunk az ingatlan gondozása iránt. Ha az Ur reánk bizott valamit, számon kéri tőlünk azt. És boldog az a sáfár, akit a jó Atya hűségeseknek talált.

*Pécsett* már régen nem fordulhattunk meg. És milyen jólesett, hogy ezen fiatal munkában olyan sok értékes és reményteljes vonást észlelhettünk. Néhány igen kedves egyes és kettős hangú éneket hallhattunk zenekisérettel és valóban szívhezszóló költemény is hangzott el néhány. Így bátran megmondhatjuk, hogy a pécsi munka is túl van az első nehézségeken és az ujjonnan bérelt teremben a munka újabb fejezete indult meg, amilhez Isten gazdag áldását kívánjuk a kicsiny csapatnak.

*Nyiregyházán* az „ifjúsági napot“ tölthetem el. Itt van hazánk legnagyobb gyülekezete és mindig öröm e gyülekezetbe ellátogatni. József életének előadása szépen, szinte tökéletesen sikerült, amihez szívből gratulálunk az ifjúságnak és a prédikátornak is. A jó Atya talál majd magának e derék csapat között alkalmas szolgálókat az evangélium hirdetésére, ami a legszebb gyümölcse lenne e fontos munkának.

*Budapesten* június 8-án kötött házasságot Tessényi Fülöp Bohuniczky Erzsébettel. Kol. 3, 12-17 alapján szólt a vőlegény atyja az ifju párhoz és kérte reájuk a jó Atya áldását. A német gyülekezet énekkara szép éneket adott elő mindnyájunk örömére.

*Régebb idő* óta nem érte munkánkat olyan félreismerésen alapuló támadás, mint multkor *Szegeden*. Ott egyik lap, mely magát kereszténynek nevezi, jónak látta bennünket a betiltott szekták közé besorozni és munkánkat olyan jelzőkkel illetni, melyek téves értesüléseken alapulnak. Mi végtelenül sajnáljuk az ilyen eseteket. A mai időkben minden egyes igaz keresztyén embert értékelni kell. Nem számít, hogy milyen nevet viselünk, de igenis számít, hogy mit teszünk. Mi az evangéliumot olvassuk és hirdetjük. Embertársainkat kérjük, hogy Isten vezetése alá helyezték magukat és így szolgálják, rendíthetetlen bizalommal Istenben, hűségesen és becsületesen hazánkat. A bevonult methodista katonák mindenütt engedelmességükkel és készségességükkel tűnnek ki. A polgári életben, hivatalban és műhelyben pontosságukkal és megbízhatóságukkal jó helyet tudnak biztosítani maguknak. A methodista háztartásalkalmazottak keresettek. Tehát nincs okunk röstelkedni és senkinek sines oka, legkevésebbé tevékenységünket leki-csinyelni, vagy akadályozni.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel.  
Szövetkezet, Budapest, VI. Felsőerdősor 5.  
Felelős kiadó és szerkesztő: Tessényi János.

Nyomatott: Kultúra könyvnyomdában, Kaposvárott.  
Nyomdáért felel: Henczer István.